

og :

Va nèixer a Bonn al si d'una família humil. Son pare era pianista, violinista i cantant a la capella del príncep-arquebisbe Clemens, però en aqueixa època els músics estaven molt mal pagats. Sa mare era filla d'un inspector de les cuines del príncep. El seu mateix nom indica la procedència dels seus avantpassats. La partícula "van" no és signe de noblesa i "Beethoven", en alemany, vol dir "remolatxa", element que indica que procedia d'una zona rural de Flandes.

El pare de Beethoven, ocupava un lloc com a tenor, pianista i violinista a la capella del príncep-arquebisbe Clemens, però en aquella època els músics estaven molt mal pagats. La mare de Beethoven, Maria Magdalena Keverich, era filla d'un inspector de les cuines del príncep. L'avi de Beethoven, Ludwig "el gran", havia estat músic a la Cort de Colònia, i Josine van Vlesselaer, una de les seves rebesàvies va ser cremada a la foguera per bruixa cap a finals del s.XVI.

Cecília Fischer, una veïna que tenia un forn, molt amiga de sa mare, va escriure un diari gràcies al qual s'han conegut detalls sobre la infància de Beethoven. Segons aquest diari, el nen era tractat amb molta severitat per son pare, qui volia convertir-lo en un xiquet prodigi com Mozart. Sembla que el lligava al piano, obligant-lo a practicar sense parar, i amb el seu primer professor de piano, Tobias Pfeiffer, el feien tocar durant tota la nit fins que es feia de dia. Aquesta infància tan dura probablement el va convertir en una persona de tracte difícil.

Als onze anys Beethoven ja era violinista d'una petita orquestra de teatre, i als tretze va substituir el seu mestre en l'orgue de l'església. Es va traslladar a Viena quan tenia 22 anys. Allà va estudiar sota la tutela de Hayden i va aconseguir reputació de virtuós del piano i mestre de la improvisació. Va començar a publicar les seves composicions poc després i al començament dels anys 1800 ja era reconegut com un gran compositor.

Beethoven no va arribar a casar-se mai. El gran amor de la seua vida fou Antoine von Birkenstock, casada amb Franz Brentano, i que ha passat a la història coneguda com la "immortal benvolguda". Des de molt jove, als 26 anys, va començar a notar els símptomes d'una sordesa, que més endavant seria total. A pesar d'això va continuar component, i va compondre una de les seues obres més famoses, la *Novena Simfonia*, quan ja s'havia quedat completament sord. La tragèdia de la seua prematura sordesa li va causar un enorme desànim, agreujat per la mort del seu germà i la decisió d'acollir al seu nebot contra de la voluntat de la seua cunyada.

Beethoven va passar els últims anys de la seua vida quasi totalment aïllat per la seua sordesa, relacionant-se només amb alguns amics a través dels "Quaderns de conversa", que li serviren com a mitjà de comunicació quan ja era del tot sord. Va morir a Viena el 26 de març de 1827 als 57 anys d'edat com a conseqüència d'una pneumònia. Més de 20.000 persones, entre les quals es trobava Schubert, gran admirador seu, van assistir a l'enterrament. Aquell dia no es van obrir les escoles en tota la ciutat.

C e c e s q e s c l s:

Era improvisador.

Beethoven componia molt lentament, corregia moltes vegades i recollia les seves idees musicals en una quadern.

Beethoven és un dels més grans i més admirats compositors de tots els temps i se'l considera com el principal precursor de la transició del classicisme al romanticisme. Entre les seves obres destaquen 9 simfonies, 5 concerts per a piano i orquestra, un concert per a violí i orquestra, un triple concert per a violí, piano, xelo i orquestra, nombroses sonates per a piano sol i per a violí i piano, quartets per a corda i altres composicions de

cambra, així com una missa i l'òpera *Fidelio*.

La seva obra es pot dividir en tres períodes:

- Període ; 1700–1800: Sotmetiment a les formes clàssiques.

Fins el 1800, les seves obres no es distingeixen, formalment, de les de Haydn i de Mozart, però tenen trets originals molt característics; les obres més destacables són les primeres sonates per a piano, els dos primers concerts per a piano i orquestra, la primera simfonia, els quartets opus 18, i el cèlebre Septet opus 20. Cap a la fi d'aquesta època se li manifestà la sordesa, que acabà esdevenint total.

- Període 1801–1814: Continguts expressius densos i canvis bruscos de tonalitat.

En la segona etapa reformà l'estructura clàssica de la simfonia, substituint el minuet per un scherzo que permetia una major llibertat en la composició. És el moment de les simfonies Tercera a la Vuitena, del seu Concert per a violí, dels tres darrers per a piano i orquestra, dels tres quartets Rasmovski, opus 59, i de l'òpera *Fidelio*. D'aquesta època són també algunes de les seves sonates més famoses: l'*Appassionata*, opus 57, per a piano, i la Sonata a Kreutzer, opus 47, per a violí i piano.

- Període 1815–1827: Absoluta llibertat melòdica i formal.

En l'última fase de la seva vida, creà les darreres sonates per a piano, com la Hammerklavier, opus 106, els últims quartets, la Gran Fuga per a corda, opus 133, la Missa Solemnis en re major i la Novena Simfonia, en l'últim moviment de la qual introdueix, per primer cop, la veu humana (amb text de Schiller). La seva influència sobre generacions venidores fou inesborrable, car promogué la transformació de la música occidental, de la qual és, potser, el compositor més representatiu.

També va compondre nombrosos 'Lieder', amb textos de diversos autors, com Goethe i Schiller, als que va conèixer personalment. Goethe va dir de Beethoven: "Ha sabut penetrar fins al més fondo de les meves intencions amb autèntic talent, digne de la més gran admiració".

Les 11 es de Bee øven:

D'un compositor tan famós ja n'hem parlat altres vegades però voldríem avui fer-ho de dos dels trets més característics de la seva vida: la sordesa que va patir des de jove i els seus amors i desamors.

El primer, la sordesa, li va començar de ben jove a Viena, a l'estiu de 1796, quan tenia només 26 anys. Tornava de fer una gira per diverses ciutats alemanyes i després de fer una escala a Praga arriba a Viena, en

un estiu molt calorós, i buscant una mica de fresca va obrir les finestres de casa seva, col·locant-se en mig del corrent d'aire. El resultat va ser una malaltia que en uns anys el va portar a la sordesa absoluta, la causa exacta de la qual no es va poder esbrinar tot i que després de la seva mort un prestigiós metge va realitzar un detallat estudi de la seva oïda.

Aquest problema li va venir quan el prestigi de l'intèrpret i compositor arribava a una alçada culminant. El 1799 la sordesa ja s'havia anat fent important, però continuava considerant que es tractava d'un problema que passaria, i encara ocultava els símptomes al seus coneguts. És interessant el que, al juny del 1800, escriu a un amic seu: "Visc en la major infelicitat respecte de la naturalesa i el seu Creador, al qual he maleït diverses vegades (...) Has de saber que la part més noble del meu ser, la meua oïda, ha declinat molt, i quan vàrem estar junts ja vaig començar a tenir problemes, però no et vaig dir res (...) Diuen que milloraré, però haig de ser sincer i el mal és cada vegada més persistent (...) Et demano que consideris l'assumpte de la meua oïda com un gran secret i no el confiïs a ningú".

Però aquesta millora no arribava i el sentit de l'oïda li anava disminuint, fins que finalment acabà a mans de metges. El 1801 escriu a Franz Wegeler, famós metge i marit d'una antiga promesa, en una carta que retrata el seu desastrós estat de salut: "Em preguntes per la meua situació i t'haig de dir que no és dolenta en el pla professional. (...) Per cada obra nova tinc sis o set editors i puc triar el que m'interessi més, no haig de firmar cap contracte, exposo les meves condicions i ells em paguen immediatament".

"Però aquest dimoni envejós, la meua mala salut, m'ha jugat una mala passada: en els últims tres anys el sentit de l'oïda s'ha debilitat progressivament i se'm diu que la causa principal són els meus intestins. Des que he arribat a Viena he tingut una constant diarrea que m'ha debilitat molt. He visitat el doctor Werig, que quasi me l'ha aconseguida guarir amb banys calents al Danubi i algunes ampolles de tònic. I fa uns dies m'ha donat unes píndoles per a l'estómac que m'han fet sentir més fort i la meua salut millora, a excepció de l'oïda, que em fa mal dit i nit".

"Porto una vida d'ermità i durant quasi dos anys he tractat d'evitar tota companyia, ja que no puc dir a la gent que estic sord. Si tingués una altra professió tot seria més fàcil, però en el meu treball aquesta situació és terrible, i pel que fa als meus enemics, que em consta que no són pocs, ¿què dirien si ho sapiguessin?".

"Si estic a certa distància dels instrumentistes o dels cantants no puc sentir les notes més agudes; en les converses és curiós que encara hi hagi gent que no hagi notat el meu problema; normalment faig veure que estic absent de la conversa i tothom atribueix a això els meus silencis. Encara més, haig de dir-te que amb prou feines puc sentir una persona si parla a mitja veu, puc sentir el timbre de la seva veu però no distingeixo les paraules, i si algú crida, el soroll em resulta insuportable".

"Què passarà després d'això només Déu ho sap. Werig diu que ha d'haver-hi una millora i potser fins i tot una recuperació completa. En els últims dies he maleït la meua vida tot sovint. Haig de fer front al meu destí, encara que en ocasions em senti la més infeliç de les criatures de Déu. ¡Resignació, resignació! Quin miserable refugi és el que em queda...".